

stres ordfører. Og se, hvis det var det, nemlig en på sædvanligvis i dansk lovgivning og dansk uddannelsesvæsen etableret prøve om kendskab til dansk kultur og danske samfundsforhold, dansk historie, så ville vi fra Socialdemokratiets side formentlig have god grund til at være positive.

Vi synes, at der er en udmærket ambition i det helt overordnede, hvis det ellers var udmøntet, sådan som man sædvanligvis i Danmark i respekt for danske samfundsforhold og kultur og tradition, lovgivning gør, når man arbejder med at lave prøver og gennemføre prøver. Men her er der tale om et lovforslag, som er ren bemyndigelse, en bemyndigelse til at etablere en indfødsretsprøve og en bemyndigelse til at etablere og afholde den og fastsætte regler om prøveafholdelse, betingelser for deltagelse i prøven, og om opkrævning af gebyr og om prøvens gennemførelse.

Nu har jeg læst næsten hele lovforslaget op. Det er en lang bemyndigelse til integrationsministeren til at lave en prøve, som vi i øvrigt så ikke ved noget om.

Man kan jo dog konstatere, at der er nogle enkelte tilløb til anvisninger i bemærkningerne på, hvordan prøven kan være udformet. Altså, det er angivet f.eks., at prøven kan indeholde 40 spørgsmål, ja, den kan vel også indeholde 30 eller 50, men den kan indeholde 40 spørgsmål, står her, og heraf skal de 28 besvares korrekt, men det anføres dog, at antallet af spørgsmål så vel som kravet til korrekte antal besvarelser også fastlægges af integrationsministeren. Det vil sige, at vi i virkeligheden ikke har fået nogen som helst oplysning, andet end at der skal være en hel del spørgsmål, og at en hovedpart af dem skal besvares korrekt.

Så er der en ting, der er meget præcis, og det er, at prøven skal være skriftlig. Altså, det er det eneste, vi lovgivere i virkeligheden rigtig får et håndtag i, nemlig at det skal være en skriftlig prøve. Den kan dog blive elektronisk på et tidspunkt, men det har dog også et vist skær af skriftlighed over sig.

Så fastslås det, at prøven skal afholdes af en række prøveafholdere, og det er jo interessant, for hvem skulle den ellers afholdes af? Det får vi ikke noget at vide om. Men højdepunktet er vel, at ministeriet føler sig foranlediget til at skrive, at man i forbindelse med udarbejdelse af lærebogsmateriale og i forbindelse med udarbejdelse af spørgsmål vil inddrage den nødvendige sagskundskab. Det takker vi for, men skal jeg forstå

det sådan, at når det ikke står i et lovforslag fra Integrationsministeriet, er det, fordi man ikke agter at inddrage sagkyndig bistand? Det kan vist ikke være rigtigt, men det siger noget om, hvor tomt det hele er.

Kl. 13.45

Det er altså til at overse, hvad det konkrete indhold af forslaget er, og jeg synes ikke rigtig, vi her i Folketinget kan anse det for at være en tilfredsstillende lovgivningsprocedure. Man burde jo gøre sådan, som der i øvrigt står beskrevet. Noget skal der jo stå, og det står beskrevet, hvordan man skal tilrettelægge danskprøver, hvordan pensum osv. skal være tilrettelagt, og hvordan undervisningen og prøvemulighederne skal indgå i det danske uddannelsessystem. Det burde være noget sådant, Folketinget skulle forelægges for at kunne give en bemyndigelse til at udføre det på et grundlag, der er noget mere sagligt og noget mindre tilfældigt, må man måske have lov til at sige, end disse beskrivelser.

Fra Socialdemokratiets side vil vi kræve et helt andet forarbejde og ikke blot nøjes med løftet om en efterfølgende høring for at kunne medvirke til at gennemføre et lovforslag som det foreliggende.

Søren Krarup (DF):

På fredag skal jeg på et møde på Nyborg Strand diskutere spørgsmålet om dansk i skolen med Socialdemokratiets uddannelsesordfører. Skal børnene lære mere end ét sprog, skal vi vælge at gøre dem tosprogede fra begyndelsen, fordi det er så praktisk at kunne tale både dansk og engelsk?

Da jeg overvejede spørgsmålet, var der en ting, der faldt mig i tankerne, nemlig det helt elementære, at et menneske kun har ét modersmål, og modersmålet er jo, som ordet siger, det sprog, man har lært af sin mor, og som dermed er noget enestående og uerstatteligt, nemlig den åndsvirkelighed, i hvilken sjælen lever og er. Uden modersmål kun sjælløshed, uden modersmål kun tomme hylstre – måske nok lærdomshylstre, som kan stå på ét ben og citere på både engelsk og fransk, men er uden dybde, uden åndelig bundethed og uden sjæl.

I denne forbindelse faldt et gammelt ord mig ind. Præsten Troels Smith skrev et digt i 1848, da det slesvig-holstenske oprør truede med at rive Danmark i stykker, og i sin angst for fremtiden udmaledede han en tilstand, hvor danskerne – som han skrev – var blevet et folk foruden mæle